

[Hauch.]

te vente efter Lovens Vedtagelse i Fjor. Jeg siger ikke, at de ikke selv kunde have forudset det, men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at mange mindre Landbrugere gik ud fra, at naar man sagde: 5 Forlodskort, betød det, at de fik de 5 Forlodskort, og ikke, at de kun fik 3,8 Forlodskort. Derfor blev man ogsaa inden for Landbrugets Organisationer hurtigt enig om, at der paa dette Omraade maatte ske en Ændring. Men det ligger i Sagens Natur, at naar man skulde skaffe nogle Svinekort, maatte man tage dem et eller andet Sted fra. Vi kunde ikke forøge vor Eksport. Midlerne hertil raader vi ikke over. Jeg er ikke tilfreds med den Maade, hvorpaa man har taget Kortene; men den Forargelse, som man har givet Udtryk for dette Spørgsmaal vedrørende, er mig noget ejendommelig.

Naar jeg skulde tage mit Ansvar i denne Sag — og det har jeg skullet —, kunde jeg heller ikke se bort fra den Omstændighed, at der i Tilknytning til Svinereguleringen blev vedtaget en Kornlov, der skal gælde i to Aar, og hvorefter Kornprisen blev hævet 1 Kr. Jeg ved meget vel, at i Øjeblikket har det ingen Betydning, men da der er Tale om en Periode to Aar frem i Tiden, kan jeg ikke se bort fra den Omstændighed, at man herved har naaet at forhindre den Ulykke, jeg mener, det vilde være for Landbruget, dersom vi paa ny fik meget lave Kornpriser. Man kan ikke afvise den Mulighed, at Kornpriserne, maaske endda inden for et snævert Tidsrum, kan komme ned paa en saadan Højde, at de Bestemmelser, her er fastlagt, træder i Virksomhed, og det har jeg maattet tage i Betragtning paa det Tidspunkt, da man sluttede denne Overenskomst.

Hertil kommer, at vi, der sluttede Overenskomsten, vi, der repræsenterede Landbrugets Organisationer, vilde have anset det for et uhyre Nederlag for os, dersom vi havde maattet give op over for Spørgsmaalet, naar man vilde betro os at komme til en Overenskomst om denne Sag. Hvis vi havde givet op og Sagen saa var kommet til Rigsdagen, maatte jeg ogsaa — ikke mindst paa Baggrund af den Forhandling, der nu fra alle Partiers Side har været ført i disse Dage herinde paa Rigsdagen — nære den dybeste Tvivl om, hvorvidt det i det hele taget vilde have været muligt for Rigsdagen at samle sig om en nogenlunde forstændig og rimelig Ordning. Det bestyrker mig i den Opfattelse, at vi ikke gjorde noget forkert, da vi sluttede denne Overenskomst.

Det er klart, at det havde været langt

det nemmeste for de Repræsentanter, der forhandlede i Landbrugsministeriet den Aften, om vi var gaaet fra hinanden med vore Principper i Behold. Men: havde det været bedre for det danske Landbrug? Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om Svaret. Det havde været meget ringere for det danske Landbrug som Helhed, dersom denne Overenskomst ikke var blevet sluttet, og det havde det været af flere Grunde. Det havde bl. a. været det af den Grund, at Hjemmemarkedspriserne ikke havde været fastlagt, saadan som de nu er det. Jeg kan forstaa, at det større Landbrugs Repræsentanter føler sig ubehagelig ramt; man maa endelig ikke tro, at jeg savner Forudsætninger for at forstaa dette, jeg forstaa det fuldt ud. Men hvis denne Overenskomst ikke var blevet sluttet, hvad tror de saa — med det Flertal, vi har her paa Rigsdagen, og de Grundsynspunkter, som er dette Flertals —, hvordan tror de saa, det var gaaet med deres Ønsker?

Naar man vender sig med Forargelse mod Landbrugsraadet og de Mænd, der sluttede Overenskomsten, burde man ikke glemme, under hvilke Vilkaar de Folk maatte tage deres Beslutning under det Ansvar, som de ved den Lejlighed havde. Dersom man glemmer at tage dette med i sine Betragtninger, saa gennemtænker man ikke Sagen til Bunds.

Jeg skal ikke kunne sige, hvad der var sket, dersom Overenskomsten ikke var sluttet, men saa meget tør jeg i hvert Fald sige — og jeg føler mig overbevist om, at ingen i denne Sal kan afkræfte det —, at de Landmænd, som nu føler sig ramt, og mange flere med dem vilde være blevet vanskeligere stillet, end de bliver nu, hvis denne Overenskomst ikke var sluttet, og man skulde have haft Rigsdagen til at afgøre Sagen.

Vi, der havde med dette Forlig at gøre, var ingenlunde blinde for, hvad vi kom ud for ved at slutte Forliget. Vi var ingenlunde blinde for, at dersom vi sluttede det, vilde man fra den ene Side og fra den anden Side kritisere os med stor Voldsomhed; men vi gjorde det i Bevidstheden om, at det tjente vort Erhverv bedst, og vi gjorde det i Bevidstheden om, at dersom vi ikke sluttede denne Overenskomst, vilde man komme ud i Tilstande, som var meget vanskelige og farlige for Landbruget, bl. a. af den simple Grund, at man saa ikke kunde paaregne, at Landbruget vilde faa Lejlighed til i Fremtiden at sige de afgørende Ord med Hensyn til den Regulering, som Forholdene i Udlandet har nødvendiggjort.